

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3176/2022
08.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Милинковић адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорација „Крушик“ а.д. из Ваљева, чији је пуномоћник Никола Урошевић адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 516/22 од 25.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 08.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 516/22 од 25.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 517/21 од 18.11.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништено као незаконито решење туженог број .. од 28.05.2021. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду на одређено време од 08.03.2017. године, са даном 31.05.2021. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог почев од 01.06.2021. године, што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и радним способностима стеченим на раду, као и да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 69.000,00 динара све у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 516/22 од 25.03.2022. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 517/21 од 18.11.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. и 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а наводи да је другостепена одлука нејасна и неразумљива указују на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП која није законски разлог за ревизију.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код туженог уговором о раду од 06.03.2017. године на одређено време, од 08.03.2017. године до 30.04.2017. године, на пословима „...“ као НК радник са првим степеном стручне спреме. Након тога тужилац је са туженим закључивао више сукцесивних уговора о раду на одређено време, тако да је радни однос код туженог трајао укупно 49 месеци и 23 дана. Решењем туженог од 28.05.2021. године тужиоцу је престао радни однос са 31.05.2021. године. Међу парничним странкама није било спорно да је тужилац код туженог непрекидно радио почев од 08.03.2017. године до 31.05.2021. године. У анексима уговора о раду од 01.07.2017. године, 01.11.2017. године, 25.12.2017. године и 20.03.2018. године није био наведен основ продужења радног односа, а анексима од 29.08.2018. године, 20.12.2018. године, 20.03.2019. године, 17.04.2019. године и 26.08.2019. године радни однос је продужаван уз навођење разлога „због потребе реализације пројекта по уговору број ..“. Анексима од 25.05.2020. године, 26.08.2020. године, 14.09.2020. године, 26.01.2021. године, 26.02.2021. године, 23.03.2021. године и 22.04.2021. године тужиоцу је радни однос продуживан због потребе реализације пројекта по више различитих уговора који су наведени у члану 2. наведених анекса уговора о раду.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одредбом члана 30. став 1. и 2. Закона о раду прописано је да се радни однос заснива уговором о раду који закључују запослени и послодавац. Према члану 31. став 1. тог закона, уговор о раду може се закључити на неодређено или одређено време. Садржина уговора о раду прописана је чланом 33. став 1. наведеног закона. Према тачки 7. тог члана, уговор о раду закључен на одређено време мора да садржи трајање уговора и основ за заснивање радног односа на одређено време.

Уговор о раду може се закључити на одређено време у складу са чланом 37. став 1. Закона о раду, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Тако заснован радни однос, по једном или више уговора о раду, сагласно ставу 2. наведеног члана не може бити дужи од 24 месеца, са прекидима или без прекида. Изузеци од временског ограничења радног односа заснованог на одређено време предвиђени су у ставу 4. тог члана, између осталог и за рад на пројекту чије је време унапред одређено, најдуже до завршетка пројекта (тачка 2).

У првом уговору о раду на одређено време који је тужилац закључио није наведен основ заснивања радног односа на одређено време. Тужени, у одсуству податка о основу за заснивање радног односа на одређено време у том уговору, током поступка није доказао чињенице битне за постојање објективних разлога за заснивање радног односа на одређено време у смислу члана 37. став 1. Закона о раду. Тај уговор је у погледу времена трајања радног односа међан са више сукцесивно закључених

анекса уговора о раду, с`тим што је тек у једном од више анекса тог уговора наведено да тужилац ради на одређеном пројекту, али тужени није доказао чињеницу да је тужилац био радно ангажован баш на том пројекту поводом којег је продужено време трајања његовог радног односа. По закљученим уговорима о раду и његовим анексима тужилац је непрекидно радио код туженог дуже од 24 месеца, све до доношења решења туженог о отказу уговора о раду због протеча времена на које је закључен.

Следствено изложеном, закључењем више уговора на одређено време тужени је поступао противно законским одредбама којима је уређен рад на одређено време. С`обзиром да је тужилац на истим пословима радио непрекидно дуже од две године, по истеку тог рока настали су услови из члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, због чега је незаконито и решење о престанку радног односа због истека рока на који је закључен. Радни однос на одређено време, преображен у радни однос на неодређено време, не може се законито отказати због протеча времена.

Из наведених разлога, по оцени Врховног суда, нису основани наводи ревидента о погрешној примени одредбе члана 33. Закона о раду. Наведеном одредбом је основ за заснивање радног односа на одређено време предвиђен као састојак уговора о раду закљученог на одређено време. Тај податак не садржи први уговор о раду на одређено време, ни накнадно закључени анекси тог уговора којима је продужавано време трајања радног односа, а у одсуству тог податка није доказано постојање чињеница битних за испуњеност услова за засновање радног односа на одређено време у смислу члана 37. став 1. Закона о раду. Неосновани су и ревизијски наводи о погрешној примени члана 37. став 2. и 4. Закона о раду, јер су засновани на тврдњи ревидента о непотпуно утврђеном чињеничном стању у вези са радом тужиоца на одређеним пројектима почев од једног од више закључених анекса уговора о раду, што не може бити разлог за овај правни лек у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**